

ת"פ 38163/08/14 - מדינת ישראל נגד הושע שמעון מלכה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38163-08-14 מדינת ישראל נ' מלכה

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הושע שמעון מלכה
ע"י עו"ד חגית רייזמן

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של איומים והטרדת עד. ואלו עיקר העובדות אשר נקבעו בהכרעת הדין:

ביום 19.2.14 מסרה ע' (להלן: **המתלוננת**) הודעה במשטרה, בה טענה כי הנאשם ביצע בה עבירת מין במהלך בילוי עם חברים בעיר אשדוד. תלונה זו נסגרה מחמת חוסר ראיות ביום 1.7.14.

ביום 15.4.14 בסמוך לשעה 15:30, בטרם נסגרה התלונה, בלתה המתלוננת עם חברות בגן ציבורי ליד רחוב נחל קישון בבית שמש. הנאשם הגיע למקום באקראי עם חברים.

הנאשם פנה לאחת מחברותיה של המתלוננת וביקש ממנה שתאמר למתלוננת "**שתרגיע**", והתייחס בדבריו לתלונה אותה הגישה נגדו המתלוננת. לאחר מכן אמר למתלוננת, כי אם יעצר בשל התלונה, היא "**תהיה מסכנה**" לאחר שישתחרר.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה ביקש להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי ממש וכן פיצוי למתלוננת ומאסר מותנה. בטעונו התייחס לערכים המוגנים אשר נפגעו בשל מעשיו של הנאשם, ובהם פעולתן התקינה של רשויות אכיפת החוק, שלווה נפשה של המתלוננת וחופש הבחירה שלה. עוד התייחס לכך שהנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, לא בבית המשפט ולא בפני שירות המבחן.

ב"כ הנאשם ביקשה להסתפק בעונש של מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות לתקופה קצרה. במסגרת טיעונה שמה דגש על כך שמדובר באדם צעיר, ללא הרשעות קודמות, ועל כך שהתלונה אותה הגישה המתלוננת נגד הנאשם נסגרה. עוד טענה, כי מדובר בארוע קל ערך, אשר לא גרם לכל נזק.

הנאשם ביקש לומר את מילותיו. בדבריו טען, כי בעת ששוחח עם חברותיה של המתלוננת לא ידע שהוגשה נגדו תלונה, וטען כי "הותקף" על ידי המתלוננת וחברותיה. הנאשם הוסיף, כי "עושים לו עוגמת נפש גדולה על כלום".

מתחם העונש ההולם

חומרת מעשיו של הנאשם ברורה: הנאשם ידע, כי המתלוננת הגישה נגדו תלונה על עבירת מין, והוא אף הוזמן לחקירה בענין זה בתחנת משטרת אשדוד, אך התחמק מלהגיע (ר' ע' 5-6 להכרעת הדין). כאשר פגש הנאשם במתלוננת באקראי, עת בלתה עם חברותיה בצהרי יום שבת בגן ציבורי, פנה לאחת מהן וביקש ממנה לומר למתלוננת "**להרגיע**" - תוך שכיוון את דבריו לתלונה אותה הגישה. גם אם התוכן המדויק של הדברים אותם אמר הנאשם אינו ברור, הרי שהכוונה מאחוריהם ברורה. לאחר מכן איים על המתלוננת כי היא "**תהיה מסכנה**" אם יעצר בשל תלונתה.

המעשים פגעו במספר ערכים מוגנים:

עבירת הטרדת עד פוגעת ביכולת של רשויות החוק לבצע את מלאכתן. לא ניתן לקבל, שאדם אשר הגיש תלונה בשל עבירה שלדבריו נעברה כלפיו, יהיה חשוף להטרדות ואיומים, כי יבולע לו בשל הגשת התלונה. נפסק בענין זה (ע"פ 526/90, בלזר נ' מדינת ישראל):

"הרי מובן, כי בסכסוך- פלילי או אזרחי... אסור להפעיל כל אמצעי וכל תכסיס כדי להביא לשינוי עמדת היריב או עדיו, ועיקרו של דבר, אם כבר החלה חקירה רשמית על פי דין, אסור לסובב את העד בפעולות לחץ ובהטרדות, גם אם הדבר עשוי להביא לתוצאה המקווה, היינו לשינוי עמדת העד. דיני העונשין מגנים על האינטרס הציבורי, המתבטא בחתירה לבירור נאות של האשמות פליליות בצינורות הרשמיים הניטראליים, המקיימים אותה שעה את החקירה או את המשפט".

במיוחד דברים אמורים, כאשר מדובר בתלונה על עבירת מין: ידוע, כי נפגעות עבירות מין מהססות מלהתלונן, בשל חששן מתוצאותיה של הגשת תלונה והחשיפה הכרוכה בדבר. אם יתווסף על כך החשש מפני הטרדה ואיומים על ידי החשוד, הדבר עלול להגביר את הרתיעה מהגשת תלונה וחשיפת עבירות.

לא ראיתי כי העובדה שתיק החקירה נגד הנאשם בכל הנוגע לעבירת המין נסגר, כדי לשחוק במשהו את חומרת העבירה. אדם אינו אמור להטריד עד או לאיים עליו, גם אם להבנתו התלונה אותה הגיש אינה אמת - ואדגיש כי אני רחוק מלרמוז כי כך המצב בענייננו. אכן, המאשימה החליטה שלא להגיש כתב אישום נגד הנאשם בגין עבירות המין עליהן התלוננה המתלוננת - אך כשם שאין הגשת התלונה מלמדת כי הנאשם עשה את המיוחס לו, כך אין סגירת התיק מלמדת כי המתלוננת בדתה עלילת כזב.

עבירות האיומים פגעו בשלוות נפשה של המתלוננת ובחופש הבחירה שלה. נפסק בהקשר זה (ע"פ 103/88, ליכטמן נ' מדינת ישראל):

מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace)

(of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים *per se* כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת.

לאור זאת, מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם הוא מאסר בפועל, לתקופה בין מספר חודשים, לריצוי בעבודות שירות, ועד שנה וכן עונשים נלווים ובהם פיצוי לנפגע העבירה.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1995, רווק, אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם משתייך למגזר החרדי, לא שירת בצבא ועובד באופן לא מוסדר בשליחויות.

הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, לא לפני ולא לפני שירות המבחן. גם בדבריו לפני, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, חזר על הגרסה העובדתית אותה בהכרעת הדין. הנאשם הביע לפני צער, אך כאשר התבקש להבהיר על מה הוא מצטער, שהרי שב והכחיש את מעשיו, השיב שאינו מצטער על כלום, שכן נגרמה לו עגמת נפש, על לא עוול בכפו.

להערכת שירות המבחן, ברקע העבירות בהן הורשע הנאשם קושי בויסות דחפים, קושי בעיבוד קשיים והכלתם ובמיקוד שליטה חיצוני - נתונים המהווים גורמי סיכון להשנות התנהגות עבריינית. עוד עלה, כי הנאשם לא גילה נכונות לבצע של"צ.

מנגד, להערכת שירות המבחן, לנאשם שאיפות לתפקוד תקין ונורמטיבי, ואין באישיותו קווים עברייניים או אנטיסוציאליים.

לאור אלה, המלצת שירות המבחן היא להשית על הנאשם עונש מאסר קצר, שירוצה בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את גילו הצעיר והעדר הרשעות קודמות.

לחובת הנאשם זקפתי העדר מוחלט של חרטה וקבלת אחריות למעשיו או הפנמה, ולו מינימלית, של הפסול שבהם. לאור אלה, מן הדין היה להשית עליו עונש של מאסר לריצוי ממש, לתקופה של מספר חודשים

לאחר לבטים, בעיקר בשל גילו הצעיר של הנאשם, אשר בעת ביצוע המעשים היה כבן 19, ראיתי להמנע מהשתתף מאסר לריצוי ממש ולהסתפק במאסר שירוצה בעבודות שירות.

לפיכך גוזר על הנאשם את הענשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 19.9.16. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות במחוז

המרכז. ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ההשמה או מועד תחילת הריצוי, הדבר יעשה על ידי ממונה עבודות שירות ללא צורך בצו שיפוטי נוסף.

ב. שלושה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע תוך שלוש שנים מהיום.

ג. קנס בסך 1,000 ש"ח או שבועיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.11.16.

ד. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בסך 2,500 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.9.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ו, 18 יולי 2016, במעמד הצדדים.